17. 5. 2011

ID: 73741

Splatnost pohledávky

Jestliže výzva dlužníkovi ke splnění dluhu, jehož splatnost nebyla dohodnuta, nevyplývá z právního předpisu ani nebyla určena v rozhodnutí, je hmotněprávním úkonem. Potom musí být adresná, srozumitelná, určitá a musí z ní vyplývat požadavek věřitele vůči dlužníku zaplatit dluh. Přihlášení pohledávky do dědického řízení je procesním, a nikoli hmotněprávním úkonem, jenž je činěn vůči soudu (soudnímu komisaři) v rámci dědického řízení. Zařazení dluhu do pasiv dědictví neprokazuje jeho existenci, nezakládá právo věřitele na jeho vymáhání ani dědicům nebrání např. v tom, aby následně (ve sporném řízení) namítali jeho promlčení. Samotné přihlášení pohledávky do dědictví nečiní z věřitele účastníka řízení, nezakládá jeho nárok na to, aby byla pohledávka zařazena do pasiv dědictví a uhrazena, a nestaví běh promlčecí doby.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 33 Cdo 1636/2008, ze dne 16.12.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně M. R. (dříve H.), zastoupené JUDr. V. D., advokátem se sídlem v L., proti žalovaným 1) S. Š., zastoupené JUDr. J. K., advokátem se sídlem v P., a 2) K. B. (dříve Š.), o zaplacení úroků z prodlení, vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 9 C 1916/2001, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. listopadu 2007, č.j. 24 Co 23/2007-192, tak, že dovolání proti části výroku rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. listopadu 2007, č.j. 24 Co 23/2007-192, jíž byl změněn rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 5. února 2004, č. j. 9 C 1916/2001-61, ve vztahu k prvé žalované tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 710.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 27. 8. 2002, 6% úroku z prodlení z částky 573.333,- Kč od 28. 8. 2002 do 4. 3. 2005 a 6% úroku z prodlení z částky 136.667,- Kč od 28. 8. 2002 do zaplacení, a proti části výroku rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. listopadu 2007, č.j. 24 Co 23/2007-192, jíž byl ve vztahu k druhé žalované změněn rozsudek Okresního soudu Praha-západ ze dne 5. února 2004, č. j. 9 C 1916/2001-61, tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 150.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 29. 5. 2002, a 4,5% úroku z prodlení z téže částky od 9. 5. 2003 do 10. 10. 2004, se zamítá. Dovolání proti výrokům rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. listopadu 2007, č.j. 24 Co 23/2007-192, jimiž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení se odmítá.

Z odůvodnění:

Okresní soud Praha-západ (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 5. února 2004, č. j. 9 C 1916/2001-61, uložil prvé žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 710.000,- Kč s 10% úrokem z prodlení od 30. 11. 2000 do zaplacení do 6 měsíců od právní moci rozsudku; žalobu na zaplacení dalšího 5% úroku z prodlení z této částky zamítl (výrok I.). Dále uložil druhé žalované, aby zaplatila žalobkyni ve stejné lhůtě částku 150.000,- Kč s 10% úrokem z prodlení od 30. 11. 2000 do zaplacení, a žalobu, jíž se žalobkyně domáhala proti této žalované dalšího 5% úroku z prodlení z uvedené částky, zamítl (výrok II.). Výroky III. a IV. pak rozhodl o nákladech řízení.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. července 2004, č. j. 24 Co 251/2004-115, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že ve vztahu k prvé žalované „se žaloba zamítá co do částky 136.667,- Kč s 10% úrokem z prodlení od 30. 11. 2000 do zaplacení a dále co do úroků z prodlení ve výši 10% z částky 573.333,- Kč od 30. 11. 2000 do 27. 8. 2002 a dále co do úroků z prodlení ve výši

6% z částky 573.333,- Kč od 28. 8. 2002 do zaplacení“ (výrok I.). Ve vztahu ke druhé žalované změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu „co do úroků z prodlení ve výši 10% z částky 150.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 29. 5. 2002 a dále co do úroků z prodlení ve výši 4,5% z částky 150.000,- Kč od 30. 5. 2002 do zaplacení“ (výrok II.). Výrokem III. odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně „ve vyhovující části výroku I. a ve vyhovující části o úrocích z prodlení ve výroku II.“ potvrdil a výrokem IV. rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 23. listopadu 2006, č. j. 33 Odo 1384/2004-142, odmítl dovolání žalobkyně proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. července 2004, č. j. 24 Co 251/2004-115, a zrušil jej v měnících výrocích I. a II. a ve výroku IV. o nákladech řízení a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Na základě 143 odst. 1 písm. b), § 145 odst. 3, § 149 odst. 2 věty třetí a § 511 odst. 1 obč. zák. vyložil, že žalobkyně byla oprávněna požadovat splnění celého společného závazku po kterémkoli z dlužníků, t. j. jak vůči prvé žalované, tak vůči dědicům zůstavitele. Poměr, v jakém dědici nabyli dědictví, může mít význam jedině pro způsob, jakým se vzájemně vypořádají poté, co bude část závazku připadající na zůstavitele splněna (např. pokud by prvá žalovaná splnila celý dluh, měla by podle poměru dědických podílů nárok na úhradu třetiny z toho, co připadalo na podíl zůstavitele, proti druhé žalované a na úhradu třetiny proti nezletilé M. Š.). Na místě bylo aplikovat § 145 odst. 3 a nikoliv § 149 odst. 2 obč. zák. V otázce počátku prodlení žalovaných shodně s odvolacím soudem souhlasil s názorem, že žalované byly povinny plnit prvního dne poté, kdy je o to žalobkyně požádala, neboť doba splnění nebyla dohodnuta ani stanovena, a že k tomuto okamžiku, kdy byly o plnění požádány, se váže počátek jejich prodlení. V rámci dovolacího důvodu podle § 241a odst. 3 o. s. ř. mu ovšem dovolací soud vytkl, že nepřihlédl k tomu, že z přednesů stran při jednání soudu prvního stupně dne 13. listopadu 2003 se podává, že žalobkyně a prvá žalovaná spolu jednaly bezvýsledně o smírném řešení již v průběhu dědického řízení, přičemž ve spisu Okresního soudu v Kladně sp. zn. D 1567/99, týkajícího se vypořádání dědictví po zemřelém H. Š., je založen (na č. l. 32) dopis tehdejšího právního zástupce žalobkyně Mgr. Jana Hynšta. z 1. 11. 1999, který se jménem žalobkyně „připojil k projednání dědictví“ s pohledávkou za zůstavitelem ve výši 660.000,- Kč za prodej rodinného domu ve výlučném vlastnictví žalobkyně. Dědičky zůstavitele (žalované) tuto pohledávku neuznaly (viz protokol o jednání u notářky JUDr. Z. V. dne 8. února 2000, č. l. 104) a přesto, že není k dispozici jednoznačný důkaz o tom, kdy byly vyzvány k zaplacení dluhu a v jaké lhůtě tak měly učinit, je zřejmé, že svůj požadavek na plnění uplatnila žalobkyně dříve, než podala žalobu, a že tento požadavek došel (ve smyslu § 45 odst. 1 obč. zák.) do sféry žalovaných, neboť o něm následně bylo mezi účastnicemi (byť bezvýsledně) jednáno. Jelikož tyto zjištěné skutečnosti odvolací soud při hodnocení důkazů pominul - ač byly pro určení okamžiku prodlení žalovaných podstatné - není závěr odvolacího soudu, že žalobkyně vyzvala žalované k plnění až doručením žaloby, založen na hodnocení důkazů odpovídajícím § 132 o. s. ř.; dovolací soud dospěl k závěru, že mimo naplnění dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. je dán i dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o. s. ř.

Krajský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 1. listopadu 2007, č. j. 24 Co 23/2007-192, zrušil rozsudek soudu prvního stupně, pokud jím bylo ve výroku I. rozhodnuto o povinnosti první lované zaplatit částku 573.333,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 4% z částky 573.333,- Kč od 28. 8. 2002 do 4. 3. 2005 a s úrokem z prodlení ve výši 10% z částky 573.333,- Kč od 5. 3. 2005 do zaplacení, a řízení v tomto rozsahu zastavil (výrok I.), zrušil jej ve výroku II. o povinnosti druhé žalované zaplatit žalobkyni úrok z prodlení ve výši 5,5% z částky 150.000,- Kč od 30. 5. 2002 do 8. 5. 2003 a úrok z prodlení ve výši 10% z částky 150.000,- Kč od 11. 10. 2004 do zaplacení, a řízení v tomto rozsahu zastavil (výrok II.), v části výroku I., jíž bylo rozhodnuto o povinnosti první žalované zaplatit částku 136.667,- Kč s 10% úrokem z prodlení z částky 710.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 27. 8. 2002, s 6% úrokem z prodlení z částky 573.333,- Kč od 28. 8. 2002 do 4. 3. 2005 a s 10% úrokem z prodlení z částky136.667,- Kč od 28. 8. 2002 do zaplacení, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu o zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 710.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 27. 8. 2002, 6%

úroku z prodlení z částky 573.333,- Kč od 28. 8. 2002 do 4. 3. 2005 a 6% úroku z prodlení z částky 136.667,- Kč od 28. 8. 2002 do zaplacení, přičemž povinnost k plnění první žalované stanovil ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil (výrok IV.). Dále rozsudek soudu prvního stupně v části výroku II., jíž byla druhé žalované uložena povinnost zaplatit 10% úrok z prodlení z částky 150.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 29. 5. 2002, 4,5% úrok z prodlení z téže částky od 30. 5. 2002 do 8. 5. 2003 a 10% úrok z prodlení z téže částky od 9. 5. 2003 do 10. 10. 2004, změnil tak, že zamítl žalobu o zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 150.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 29. 5. 2002, a 4,5% úroku z prodlení z téže částky od 9. 5. 2003 do 10. 10. 2004, a že povinnost k plnění se druhé žalované ukládá ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, jinak jej ve výroku II. potvrdil (výrok V.); současně rozhodl o nákladech řízení před soudem prvního stupně a soudem odvolacím. Částečné zastavení řízení (výroky I. a II.) odůvodnil dispozitivním úkonem žalobkyně vycházejícím z toho, že prvá žalovaná dne 4. 3. 2005 uhradila částku 632.576,- Kč představující část žalované jistiny podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. července 2004, č. j. 24 Co 251/2004-115, a 4% úroku z prodlení za dobu od 28. 2. 2002 do 4. 3. 2005, a že druhá žalovaná dne 11. 10. 2004 uhradila částku 157.779,50 Kč, tj. jistinu ve výši 150.000,- Kč a 5,5% úrok z prodlení z této částky od 30. 5. 2002 do 8. 5. 2003.

Ve věci samé se ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, podle nichž žalobkyně nechala poukázat na sporožirový účet zůstavitele H. Š. č. 158677 vedený u České spořitelny a. s. pobočky v Kladně částku 810.000,- Kč, kterou získala prodejem svých nemovitostí v obci P. Částka byla na uvedený účet připsána dne 27. 9. 1999. Z tohoto účtu dne 1. 10. 1999 zůstavitel vybral pro žalobkyni částku 150.000,- Kč. Dne 2. 10. 1999 H. Š. zemřel. K datu úmrtí zůstatek na jeho sporožirovém účtu představoval částku 663.633,30 Kč. Mimo částku 660.000,- Kč měla žalobkyně vůči zemřelému pohledávku ve výši 200.000,- Kč. Šlo o půjčku, kterou mu poskytla na úhradu kupní ceny nemovitostí v obci D. podle smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 28. 8. 1999 uzavřené mezi zůstavitelem a N. P. V rozsahu částky 660.000,- Kč právní vztah mezi žalobkyní a zůstavitelem odvolací soud posoudil podle § 853 a § 747 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) jako tzv. nepravidelnou úschovu (úschovu věcí druhově určených), z něhož - s odkazem opět na ustanovení § 853 a § 750 obč. zák. - zůstaviteli plynula povinnost na požádání peníze žalobkyni vrátit, neboť nebylo prokázáno, že byla dohodnuta doba úschovy. Na základě doplnění skutkových tvrzení žalobkyně ohledně okamžiku, kdy požádala dědice zůstavitele o plnění, který spojovala výlučně s dopisem svého právního zástupce Mgr. J. H. ze dne 1. 11. 1999, jímž měl nárok uplatnit v dědickém řízení, odvolací soud uzavřel, že tento dopis adresovaný soudní komisařce JUDr. Z. V. není výzvou věřitele dlužníkovi, aby splnil svůj dluh. Výzva podle § 563 obč. zák. musí (jako jednostranný právní úkon) splňovat obecné požadavky na právní úkony, zejména adresnost a musí vyjadřovat úmysl věřitele založit splatnost sporné pohledávky ve výši 860.000,- Kč. Nelze přehlédnout, že v případě žalobkyně šlo o (procesní) úkon žalobkyně v dědickém řízení podle § 175m o. s. ř., jímž se domáhala, aby její pohledávka byla zařazena do pasiv dědictví. Jestliže ani přes výzvu soudu netvrdila - natož prokazovala -, že žalované před podáním žaloby vyzvala k úhradě dluhu, odvolací soud opětovně zaujal názor, že za adresnou a určitou výzvu k plnění je potřeba považovat žalobu, přičemž až s jejím doručením je možno spojovat okamžik počátku prodlení žalovaných podle § 563 obč. zák. (prvé žalované byla žaloba doručena dne 27. 8. 2002 a opatrovníku druhé žalované dne 29. 5. 2002).

V dovolání směřujícímu proti těm částem výroku rozsudku odvolacího soudu, jimiž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že se ve vztahu k prvé žalované zamítá žaloba o zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 710.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 27. 8. 2002, 6% úroku z prodlení z částky 573.333,- Kč od 28. 8. 2002 do 4. 3. 2005 a 6% úroku z prodlení z částky 136.667,- Kč od 28. 8. 2002 do zaplacení, a že se ve vztahu k druhé žalované zamítá žaloba o zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 150.000,- Kč od 30. 11. 2000 do 29. 5. 2002, a 4,5% úroku z prodlení z téže částky od 9. 5. 2003 do 10. 10. 2004, jehož přípustnost žalobkyně (dále též „dovolatelka“) dovozuje z § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., odvolacímu soudu vytýká, že řízení je zatíženo vadou, která mohla mít za následek

nesprávné rozhodnutí ve věci, jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Vadu řízení spatřuje ve skutečnosti, že odvolací soud v rozsudku ze dne 1. listopadu 2007, č. j. 24 Co 23/2007-192, nerozhodl o náhradě nákladů dovolacího řízení vedeného pod sp. zn. 33 Odo 1384/2004. Naplnění dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. je dáno chybným určením okamžiku počátku prodlení žalovaných se zaplacením sporných částek. Není srozuměna se závěrem, že dopis Mgr. J.H. ze dne 1. 11. 1999 není výzvou ke splnění dluhu. Toto podání považuje - oproti názoru odvolacího soudu – za jednostranný adresný právní úkon, jímž žalobkyně projevila vůči dědicům vůli k „vrácení svých finančních prostředků složených (…) na účtu znějícímu na jméno zůstavitele“, a uplatnila jím požadavek, aby dědici zaplatili dluhy zůstavitele do výše nabytého dědictví. Neobstojí proto názor, že k prodlení žalovaných došlo až doručením žaloby. Vznášíc výhrady i vůči výroku odvolacího soudu o nákladech řízení před soudy obou stupňů dovolatelka navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze a věc vrátil „příslušnému soudu“ k dalšímu řízení.

Dovolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou a je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (čl. II, bod 12. zákona č. 7/2009 Sb., dále jen „o. s. ř.“).

Přestože dovolatelka avizuje uplatnění všech dovolacích důvodů podle § 241a odst. 2 písm. a) a b) a podle § 241a odst. 3 o. s. ř., obsahově (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) uplatnila jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci. Nejvyšší soud proto rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumal v napadeném rozsahu, vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně toho, jak byl obsahově vymezen (§ 242 odst. 3 o. s. ř.).

Podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. lze dovolání podat z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávným právním posouzením je omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo sice aplikoval správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popřípadě ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry.

Podle § 517 odst. 1 věty prvé občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení (odst. 2).

Podle § 563 obč. zák. není-li doba splnění dohodnuta, stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí, je dlužník povinen splnit dluh prvního dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán.

Rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na dovolatelkou zpochybněném závěru, že dopis zástupce žalobkyně Mgr. J. H. ze dne 1. 11. 1999 není výzvou ke splnění dluhu podle § 563 obč. zák., a proto považoval za kvalifikovanou výzvu k plnění žalovaným doručenou žalobu.

Nutno zdůraznit, že po vydání rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 2006, č. j. 33 Odo 1384/2004-142, žalobkyně nedoplnila skutková tvrzení a neprokazovala, že mimo dopisu Mgr. J. H. ze dne 1. 11. 1999 adresovaného JUDr. Z. V., notářce v K., před podáním žaloby jiným způsobem vyzvala žalované ke splnění dluhu zůstavitele.

Je nesporné, že žalovaná částka sestává jednak z finančních prostředků, které žalobkyně složila v rozsahu částky 660.000,- Kč na sporožirový účet č. 158677 zůstavitele H. Š., vedený u České spořitelny a. s. pobočky v Kladně (původně ve výši částku 810.000,- Kč), a z částky 200.000,- Kč z titulu půjčky poskytnuté zůstaviteli. Z obsahu spisu se podává, že žalobkyně ve vztahu k částce

200.000,- Kč nepřednesla tvrzení, že prostřednictvím Mgr. J. H. uplatnila i tuto pohledávky v dědickém řízení. Jím vyhotovená listina ze dne 1. 11. 1999, adresovaná notářce JUDr. Z. V. ve věci dědického řízení po zemřelém H. Š., totiž obsahuje následující text: „v zastoupení mé klientky, paní M. H., dovolte mi, abych se připojil k projednání dědictví za zemřelým panem H. Š.., a to s pohledávkou ve výši 660.000,- Kč za prodej rodinného domu ve výlučném vlastnictví mé klientky. Vzhledem k tomu, že vztahy se zemřelým byly velmi blízké, bylo by nejvhodnější, abych Vás podle Vašich dispozic osobně navštívil, nárok s Vámi projednal a do spisu založil důkazy.“ Minimálně v rozsahu půjčky ve výši 200.000,- Kč je proto správný závěr odvolacího soudu, že dopis ze dne 1. 11. 1999 nelze považovat za výzvu k jejímu zaplacení.

Doba splnění (splatnost) může být stanovena dohodou, právním předpisem nebo určena v rozhodnutí (např. podle § 564 obč. zák.). Má význam z hlediska prodlení, možnosti uplatnit právo u soudu, a na počátek běhu obecné promlčecí doby podle § 101 obč. zák.

Nutno zdůraznit, že smyslem a účelem soudního řízení o dědictví je zjištění okruhu zůstavitelových dědiců a rozsahu aktiv a pasiv dědictví zanechaného zůstavitelem. Řízení končí usnesením o dědictví, jímž se s účinností ke dni smrti zůstavitele deklarují právní vztahy. Řízení o dědictví není právním prostředkem pro řešení sporů mezi dědici a třetími osobami (viz Drápal, L., Bureš, J., a kol., Občanský soudní řád I., edice Velké komentáře, C. H. Beck, 2009, str.1248). Věřitel zůstavitele není automaticky účastníkem dědického řízení; jeho účast je omezena jen na určité části dědického řízení a jen na určité úkony. Jedná se o případy, kdy jde o přenechání předluženého dědictví věřitelům na úhradu dluhů (§ 175p o. s. ř.), o likvidaci dědictví (§ 175t až 175v o. s. ř.), nebo jestliže dědici uzavřeli dohodu o vypořádání dědictví, podle které by měli odpovídat za zůstavitelovy dluhy jinak, než to vyplývá z § 470 obč. zák. Zákon v těchto případech povolává zůstavitelova věřitele za účastníka řízení, neboť výsledek řízení o dědictví může mít vliv na jeho práva, popřípadě na jeho právní postavení.

Jestliže výzva dlužníkovi ke splnění dluhu, jehož splatnost nebyla dohodnuta, nevyplývá z právního předpisu ani nebyla určena v rozhodnutí, je hmotněprávním úkonem, potom musí být adresná, srozumitelná, určitá a musí z ní vyplývat požadavek věřitele vůči dlužníku zaplatit dluh. Přihlášení pohledávky do dědického řízení je přitom procesním, a nikoli hmotněprávním úkonem, jenž je činěn vůči soudu (soudnímu komisaři) v rámci dědického řízení.

Zařazení dluhu do pasiv dědictví neprokazuje jeho existenci, nezakládá právo věřitele na jeho vymáhání ani dědicům nebrání např. v tom, aby následně (ve sporném řízení) namítali jeho promlčení. Samotné přihlášení pohledávky do dědictví nečiní z věřitele účastníka řízení, nezakládá jeho nárok na to, aby byla pohledávka zařazena do pasiv dědictví a uhrazena, a nestaví běh promlčecí doby (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 2008, sp. zn. 21 Cdo 5145/2007, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 70/2009).

Hodnocením obsahu dopisu ze dne 1. 11. 1999 nelze než dospět k jednoznačnému závěru, že jím žalobkyně uplatnila požadavek, aby pohledávka ve výši 660.000,- Kč byla zařazena do pasiv dědictví, nebyla adresována žalovaným ani nesměřovala k vyvolání její splatnosti.

Z toho, co je shora uvedeno, je zřejmé, že dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. nebyl uplatněn důvodně. Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je v dovoláním vymezeném rozsahu správné (§ 243b odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.), a dovolání žalobkyně zamítl.

Přípustnost dovolání proti nákladovým výrokům rozsudku odvolacího soudu, pro nesprávně určenou výši nákladů řízení před soudy všech stupňů, nepřichází podle § 237 odst. 1 o. s. ř. v úvahu, neboť výrok o nákladech řízení, který má vždy povahu usnesení (byť je začleněn do rozsudku soudu), není

rozhodnutím ve věci samé (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. ledna 2002, sp. zn. 29 Odo 874/2001, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 4/2003). Přípustnost dovolání není založena ani § 238, § 238a a § 239 o. s. ř., neboť napadené nákladové výroky nelze podřadit žádnému z tam taxativně vyjmenovaných případů. Dovolacímu soudu proto nezbylo, než dovolání proti výrokům rozsudku odvolacího soudu o nákladech řízení pro jeho nepřípustnost odmítnout [§ 243b odst. 5 věta první, § 218 písm. c) o. s. ř.].

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Obydlí
- Územní plán
- Základní vzdělávání (exkluzivně pro předplatitele)
- Žalobní argumentace (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastavení exekuce
- Majetková podstata (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody zaměstnancem
- Náklady řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Zajištění dluhu (exkluzivně pro předplatitele)
- Způsobilost být účastníkem řízení (exkluzivně pro předplatitele)